

Mnoho jazykovědců zpochybňuje, zda lze v jazyce vyjádřit budoucnost. Tvrdí totiž, že je obtížné uchopit něco, co se ještě nestalo, a že budoucnost je nejistá. Dalším důvodem k této skepsi je, že u výrazů, respektive sloves, pomocí nichž mluvčí odkazuje k budoucímu ději, jde o slovesa modální. To znamená, že primárně vyjadřují modalitu. V norštině jsou to především slovesa skal a vil, někteří lingvisté tvrdí, že i kommer til může mít modální význam.

Jestliže mluvčí použije skal, vyjadřuje tím modální významy jako nutnost, příkaz, slib, domněnku nebo to, že se něco doslechl z cizího zdroje. Úskalí spočívá v tom, že pokud je podmět ve 3. osobě, je obtížné rozlišit mezi významem "děj naplánovaný do budoucna" a domněnkou nebo sdělením, že jde o zprostředkovanou informaci.

Totéž platí pro vil. Je-li podmět v 1. nebo 3. osobě, není vždy možné od sebe oddělit modální a temporální významy slovesa.

K nejběžnější možnosti pro vyjádření budoucnosti patří použití přítomného času. Rozlišujeme mezi přítomným časem, který je určen příslovečným určením času a přítomným časem, který je podmíněn dokonavým videm slovesa. Pro budoucí situaci, kterou lze charakterizovat jako neukončenou a nepředvídatelnou, není možné použít přítomného času bez jakéhokoliv bližšího časového určení.

Výraz kommer til je považován za konstrukci pro vyjádření budoucnosti, která má nejbližší k čistě temporálnímu významu. Důvody jsou následující: Mluvčí nebere žádnou odpovědnost za obsah sdělení. Oproti vil a skal je kommer til nezávislé na tom, v jaké osobě je podmět, a nevypovídá tak o vůli, přání či nějakých záměrech podmětu. Mluvčí dále pomocí kommer til vyjadřuje, že nad budoucí situací, ke které odkazuje, nemá kontrolu.